

vratil v Celje, kjer je popival z znanci. Iz Celja se je odpeljal v avtomobilu v Ljubljano in od tam v Kranj, kjer so ga na ovadbo okrađenega strica prijeli. Tat je imel pri sebi še 61.000 Din, 9000 jih je pa že bil zabil v tako kratkem času.

Vlom v blagajno. S ponarejenimi ključi je prišel vlomilec v noči v pisarniške prostore trvdke Suppanz v Aškerčevi ulici v Mariboru. S pomočjo takozvane svinjske noge je napravil v železno blagajno luknjo, skozi katero je izmaknil za nekaj tisoč kovancev.

Zagonetna smrt. Na sveti večer je zginit Valentin Jelenc, kovač v tovarni sekir bratov Hočevar v Kamniku. Pogrešanega so našli v Bistrici pri Radomljah. Nad celom je imel 10 cm dolgo in 1 cm široko rano. Dosedanja preiskava je dognala, da je bil kovač najprej ubit in potem vržen v vodo.

Izpred sodišča.

Zanimiva pravda. Našim čitateljem je v živem spominu mariborska Kmetijska eksportna zadruga, ki je uganjala velike sleparije s posmrtninskim zavarovanjem. Po polomu v Mariboru so se preselili voditelji zadruge: Kenda, Kristofič in Žunkovič v Zagreb, kjer so osnovali slično družbo »Eidinost«. S pomočjo te so sleparili Hrvate. Oblast jih je v Zagrebu zaprla in so bili obsojeni. Žunkovič je umrl v ječi, Kenda in Kristofiča so prepeljali v lepoglavsko kaznilnico. Najnovejša amnestija ali pomiloščenje bi bilo osvobodilo Kristofiča, a ga je zahtevala mariborska sodnija. Proti njemu je razpisana za 13. jan. razprava radi sleparij pri »Eksportnik«. Za to obravnavo vlada veliko zanimanje.

Slovenska Krajina.

Sebota. Kolo jugoslov. sester je priredilo lopo božičnico v veselje in hvalečnost bedne mladine. Božičnice so se udeležili učenci in učenke naše ljudske šole in gimnazije in poleg staršev tudi

zastopniki civilne in vojaške oblasti, med drugimi: g. major Narandžić, gimn. ravnatelj g. Rr. Pregelj; komandant mesta poročnik g. Ivanšević itd. Zbrane goste je pristrčno pozdravila predsednica Kola jugoslov. sester ga Narandžićeva. Njene iskrene, tople in domoljubne besede so vsakogar prijetno ganile. Mladinski orkester je pod vodstvom g. Laha zaigral lepo in občuteno pesem »Sveta noč...«, na koncu pa državno himno. Obdarovanih je bilo nad 300 otrok. Ta pristrčna božičnica je mnogim pripravila vesel Božič, zato vse priznanje prirediteljicam božičnice. — Kakor sporoča načelstvo soboškega sreza, se bo vršila dražba obč. lovišč dne 10. jan. 1936 za lovišča upravnih občin Sobota, za ceno 2000 Din; za upravno občino Kupčinci za ceno 2000 Din, za upravno občino Gornji Petrovci za ceno 1800 Din in za upravno občino Struhovci za ceno 1000 Din. Dražba se bo vršila ob 9. uri dopoldne v sobi št. 2. Če se dražba istega dne ne bi izvršila, se bo čez osem dni vršila ponovna dražba.

Turnišče. Božične praznike smo preživeli v lepem miru. Na štefanovo je bil tudi mir, četudi so nekateri globoko pogledali v kozarce. Sicer pa ni nič čudnega. Saj imamo baš pri nas toliko štefanov, da jih malokje imajo toliko. — Na štefanovo so naše šolske sestre priredile s svojimi gojenci iz otroškega vrtca igro v šoli. Po tej igri naših najmlajših, ki so zelo dobro in pohvalno odrezali, so igrali tudi starejši igralci lepo igro »Materina podoba«. Glavno vlogo je imela gđc. Katka Ferencekova iz bližnjih Raščic. Pri igri je sodeloval tudi g. Kolenc Ivan. Zelo dobro je opravila svojo vlogo tudi Micika Kolenčeva iz Gomilic. Ljudje so se v polnem številu udeležili te prireditve in tako pokazali s svojim obiskom veselje in pohvalo našim oč. šolskim sestram, ki delujejo tako blagodejno v krogu naše mladine. Prirediteljicam in igralcem iskreno čestitamo k uspehu in jih zovemo: Še kmalu se pokažite na odru! — V bližnjih Gomilicah je umrl oče turniškega organista g. Dominkota. Pokojni Dominko Stefan je bil znan kot dober in vnet krščanski mož. Friden kot čebelica ne ni branil nobenega dela in tako s svojim delom je dajal zgled vaščanom in svojim otrokom, ki jih je vse vzgojil v krščanskem duhu. V njegovo hišo je hodil tudi »Slov. Gospodar«, ki ga je pokojnik vneto bral in raz-

širjal. Blagemu pokojniku in dobremu krščanskemu možu in očetu naj sveti večna luč! Preostalim pokojnikovim svojcem naše iskreno sožalje! — Prejšnji teden se je dogodila huda nesreča nekemu lončarju iz Pokovec na koncu naše vasi ob Magdičevih grabah. Okrog pete ure popoldne je peljal lončar neprodane lonce proti domu. Ker pa je bila že tema, je zavozil voz v grabo; voz se je prevrnil ter pokopal lončarja pod seboj. Poleg lončarja sta bila na vozu tudi njegov oče in mati, toda k sreči sta oba odnesla na čuden način zdravo kožo. Lončarja je voz močno pobil, da je bila zastoj vsaka zdravniška pomoč, ki je kmalu prispela na lice mesta in je kmalu po tej nesreči izdihnil. Pokopali so ga na štefanovo popoldne. Pogreba se je udeležilo veliko naroda, saj je vse sočustvovalo z žalostnima staršema, ki sta na tako žalosten način izgubila sina. Bodi pokojniku milostljiv večni Bog. — Nagla smrt je vzela na štefanovo ponoči splošno znanega in obče spoštovanega moža Bokan Štefana, po domače Vidovega, v starosti 75 let. Pokojni Bokan je bil na Božič še pri sv. maši in je bil popolnoma čil in zdrav. Drugi dan ga pa je že zadela kap in v teku noči je izdihnil svojo plemenito dušo. Pokojni je bil vedno odličen pristaš naše politične pripadnosti. Vsako stvar je vedno delal z vso resnostjo. Bil je tudi dolga leta v Ameriki in ko se je vrnil, je dobro in umno gospodaril. Za njim žalujeta sin in hčerka. Pokojnega Bokana bomo ohranili v dobrem spominu in naj mu sveti večna luč!

Sv. Sebeščan. V našem župnišču je bil dne 29. decembra sestanek mlajših duhovnikov ter bogoslovcev. Pogovorili so se o naših prekmurskih težavah, zlasti o časopisju, ki ga naj širijo in priporočajo. Pozno sv. mašo je opravil semeniški prefekt g. Gregor Janez, litanije pa je pel s podporo bogoslovcev g. škrahan Janko, kaplan v Gornji Lendavi. Delo mladih dušnih pastirjev naj Bog blagoslovi! — Ljudje se pritožujejo nad dostavo pošte, ki se tedensko le dvakrat dostavlja. Prosimo merodajno oblast, da naj posreduje, da se nam bo pošta dostavljala vsaj trikrat tedensko, kakor je to pri drugih poštah. — Naročniki za »Slovenskega gospodarja« se oglašajo, pokažite list tudi drugim, da si ga naj. naročijo, saj nam je ze letos uprava obljubila mesečno tudi lepe slike. Naj si list naročijo tudi protestanti.

Zračne bombe edino Italijansko orožje, o katerim prekašajo Abesince. Vojni poročevalec Spencer Price trdi kot očividec, da so zračne bombe edino orožje, v katerem prednjačijo Italijani po abesinskih bojiščih. Pred nedavnim so iztrgale abesinske čete italijanskim na severu važno postojanko Abbi Addi. Ko so Abesinci že zasidli omenjeno mesto, so pribobneli italijanska, bombna letala. Spustila so se v največji brzini nad zmagovite abesinske oddelke do 15 m nizko in so jih pričela obmetavati s težkimi bombami. Vsaka bomba je povzročila v abesinskih vrstah znatno vrzel. Abesinci so se branili liki levi

Očetov greh.

Odtod je bil lep pogled na drugo stran doline. Iz nad pisane preproge travnikov in lesov so strmeli sivi vrhovi in beli oblaki so se vozili nad njimi.

Nekaj časa je Marta gledala v to stran. Zdajci pa je prisluhnila. Zazdelo se ji je, da je začula čuden glas. Prisluhnila je še bolj — tedaj se je zopet oglasilo; nekdo je ječal in stokal. Tam levo pri vrhu je moral biti. Za božjo voljo! Gotovo se je kak človek ponesrečil. Zavpila je: »Hojooo!«, od zgoraj pa ji je odgovoril močnejši stok.

Nič več ni oklevala. Udria je skozi grmovje in šla za jekom. Nekaj minut pozneje je že bila na koncu gozda. Tu za lesom je čepel starček in hropel. Stekla je k njemu in spoznala starega Dvornika.

»Za božjo voljo! Kaj vam je?« je vprašala.

»Ali si ti, Zvonikova? Hvala bodi Bogu!« je zasopel. »Pojdi, pojdi mi po gospoda! Umrl bom.«

»O sveta Marija! Kje pa vas boli? Ali ste padli kje?«

»Ne, ne! Srce mi tako razbija, strašno, ne bo moglo dolgo več. Koj srce, srce!«

Pokleknila je poleg njega in ga prijela za žilo, ki mu je močno bila. Potem ga je vprašala:

»Ali vas boli?«

1

»Ne, nič,« je ječal, »samo bi je in tolče tako, da mislim, zdaj pa zdaj bo počilo — in slab sem — slab — pojdi po gospoda!«

»Menim, da ni tako nevarno. Počakajte!«

Potela je na desno v gozd, kjer je šumljal potček, in napolnila kanglico z vodo. Te mu je dala piti, potem je pomočila ruto v njo, jo ožela, zložila in mu mokro položila na srce. Tri, štiri minute so minule in starček je zasopel:

»O Bog, zdaj mi bo srce obstalo!«

»Nikar se ne bojte, oče,« je opominjala, »bolje vam bo. Srce vam že bolj mirno bi je.«

»Da, da, laže mi je zdaj. Hvala Bogu! Bog ti povrni! Ti si dobra.«

»Kako vam je pa prišlo?«

»Moj Bog, kako? Leso sem prišel popravljat, da bi živina ne mogla uhajati. Pa mi je srce začelo tako razbijati, kar samo odsebič.«

»Vročina pa delo vas je dalo.«

V tem hipu je čula, da nekaj lomasti, in po hribu dol je pritekel Tevž, Dvornikov sin. Že od daleč je vpil:

»Za božjo voljo! Ali se je očetu kaj zgodilo?«

»Nič, nič!« ga je mirila Marta. »Slabo jim je postalo; zdaj pa je že bolje.«

Tevž se je pognal čez leso in obstal pred njima. Velik in zrasten je bil, svetle, kodrave lase je imel,